

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

כה.

עין משפט נר מצוה

נ א מיי פט"ו מהלכות
אבידה ה' ז סמג עשין
עד טו"ש ח"מ סי' רכב
ספ"ק י"ג
נא ב מיי שם פט"ו
הלכה י סמג שם
טו"ש שם ספ"ק ט'
נב ג מיי שם הלכה ט'
טו"ש שם ספ"ק ח'
נג ד מיי שם הלכה י'
סמג שם טו"ש ח"מ
ס' רכב ספ"ק י"ג
נד ה מיי שם פט"ו הל'
ג סמג שם טו"ש שם
ספ"ק ז'
נה ו מיי שם פט"ו הל'
טו סמג שם טו"ש
שם ספ"ק י"ג
נד ז מיי שם פט"ו הל' י'
סמג שם:
נז ח ט מיי שם פט"ו
הלכה י' סמג שם
טו"ש ח"מ סי' רכב
ספ"ק י"ג
נח י מיי שם פט"ו הל'
ג ב סמג שם טו"ש
ח"מ ספ"ק י"ג
נח כ מיי שם טו"ש שם
ספ"ק י"ג
ס ל מ מיי שם טו"ש
שם ספ"ק י"ג

לעני רש"י
אשכוליוני ש
[אשכוליוני ש] מדרגות.

מוסף רש"י
ברכות ברה"י כגון עדה
ויעשה שאלו רוב בני אלם
לדקן זה יש משוטט
שולטן זה (לעיל כב).

רבינו חננאל (המשך)
הלכות הפירות בתר צנא
גריבו בא מי שתנן סימני
צנא נוטל גם הפירות.
והא דתני רובה הלה כמה
שבדיו בצנא דלית ליה
אוגנים ובמציא הפירות
בחוקי הפירות צנא
דאמרי הני פירי דבחוקי
לאו מן הצנא אישתפוק
דאלו מינה אישתפוק הוה
להו אישתפוכי כולהו
דהא לית לה לצנא אוגנים
אלא הני פירי דבחוקי
לאחרנא אינון לפיכך וכה
בהם ומצנא דהא דבר
שאינו בו סימן ניהו.
צבורי פירות. ש"מ מנין
הוי סימן. ג' מטבעות זו
על גבי זו חייב להכריז.
פ"י כמגדלים מכוונות
אבנים זו על גבי זו אין
אחת עורפת על חבריתה.
מפורזין שלו הא אי הוו
שלחופי משלחפי שאין
מישבות זו על גבי זו
אלא מקצתן עליה ומקצתן
יוצאה מעליה כגון כנפי
הכרובים כהרסי' בסוף
המורה את הבית ודלמא
שלחופי הוו משלחפי
אחריו ועיקר דמתרגמי
בחרובים איתן ישראל
שכל את ידיו שלחופינן
לירדו. אסקנין כל שאנין
עשויים כמגדלים מפורזין
ניהו והרי הן שלו ורחא
לתא ומיעצא עיליה
והוא עילוי מצעי זהו
כמגדלים. בעי ר' ירמיה
כשיר או כשרה או

הא בבובא וכיתנא. פ"י רש"י דמתני' כבובא וכיתנא וקשה
דקמני מנא פירות וי"א דכיתנא אקרי פירי כדאמרינן
(בבבא ש"ס רבא) ויצא קין מפרי האדמה זרע פשתן הביא ודוחק
ונראה דמתני' צננא ופירי דכיון דלאין הפירות מחזורים יחד אילו
מן הכלי נפלו היה קצת נשאר מהם
צנלי אצל פשתן שקשור צידה יכול
להיות שצנלי היה ונפל ור"ח פ"י
דפריך אמאי דקאמר מקצתן על גבי
קרקע חייב להכריז ורמניהו מנא
דבר כו' צא בעל סימן ונטל את שלו
זכה המוצא צמה שצידו היינו מה
שצחוק אע"פ שיש בפינים קצת פירות
ואפילו בעל כלי אומר שכולן שלו
ולפי זה גרס בסמוך הא והא
דלמחזירי ציה:

שמעת מינה מנין הוי סימן.
אע"ג דפשיטא ליה
לעיל^א דמדמשקל הוי סימן מדה ומנין
נמי הוי סימן צעי לאחוכייה הא
ממתני' ולעיל (דף כד.) נמי דקמני
אצל מנא שנים חייב לא קאמר ש"מ
מנין הוי סימן^ב (דלא אלימא ליה
צרימא למפשוט מינה) אי נמי דמלי
למדחי דמנין ותרווח הוי סימן:
והוא שעשויין במגדלין. אי מנין
הוי סימן צמה שעשויין
כמגדלין ידעינן דדרך הינוח הוה
צמתי לא סגי דטבעא מוכרי אצל
זם מקום הוי סימן אפילו צמתי
ועשויין כמגדלין ידעינן דדרך הינוח
הוה לאי צמתי אפי' עשויין כמגדלין
לא ידעינן דדרך הינוח הוה דאימור
דרך נפילה הוה דלמתי הכי א"כ
לקמן מנא פריך^ג (אלו יומתן) מאי
אריא תלתא אפי' צמתי סגי וי"ל
דשפיר משני טבעא מוכרי:

הא גופא קשיא. אמתני' לא פריך
דמנין למימר דג' מטבעות
היינו פירוש לזכורי מעות:
כאצני
מפורזות הרי אלו שלו הא משלחפי שלחופי חייב להכריז אימא סיפא
עשויין כמגדלין חייב להכריז הא משלחפי שלחופי הרי אלו שלו תנא כל
שאיין עשויין כמגדלין מפורזות קרי להו^א א"ר חנינא לא שנו אלא של שלשה
מלכים אבל של מלך אחד אינו חייב להכריז היכי דמי אי דעשויין כמגדלין
אפילו של מלך אחד נמי ואי דאין עשויין כמגדלין אפילו של שלשה
מלכים נמי לא אלא אי אתמר הכי אתמר לא שנו אלא של מלך אחד
כעין שלשה מלכים^ב (אבל של מלך אחד אינו חייב להכריז) והיכי
דמי דעשויין כמגדלים רויחא תתאה ומציעא עילוייה וזוטא עילוייה מציעא
דאמרינן אנוחי אנוחיהו אבל של מלך אחד דכולהו כי הדדי ניהו אע"ג
דמנחי אהרדי הרי אלו שלו אימר אתרמויי אתרמי ובהדי הדדי נפול
ורבי יוחנן אמר אפילו של מלך אחד נמי מכריז^ג מאי מכריז
מנין מאי איריא תלתא אפי' תרין נמי אמר רבינא^ד (ט) טבעא מכריז
ה"ל בעי ר' ירמיה כשיר מהו כשורה מהו כחצובה מהו כסולם מהו
[ו] פשוט מהא חדא דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב^ה ככל שאילו
מכנים לה קיסם בנייהו ונוטלם בבת אחת חייב להכריז בעי רב אשי

כאצני
היינו פירוש לזכורי מעות:
ה"ג ופירי דמי גנון
דמנין למימר דג' מטבעות
היינו פירוש לזכורי מעות:
כאצני
היינו פירוש לזכורי מעות:
כאצני

שלשה מטבעות זו ע"ג זו. בגמרא מפרש סימנייהו: גב' טעמא
דמנא כו'. התם הוא דלמר שהפירות לצעל הכלי: הא כלי
ולפניו פירוס. הרי אלו הפירות של מוצאן. ואע"פ שהכלי לצעל
הסימן את הכלי יחזיר ואת הפירות יעבד לו ולא אמרינן מהאי
מנא נפל: **מקלסן כלי כו'.** הדבר
מוכח דהנך דעל גבי קרקע דהנך
הוא חייב להחזיר למי שיתן סימן
בכלי וכן מעות לצעל הכיס: ה"ג
מנא דבר שאין בו סימן כלו דבר
שיש בו סימן. כגון מעות לפני כיס:
חייב להכריז. על הכל ויתנו המעות
לצעל הכיס: צא בעל סימן ונטל
את שלו. את הכיס ואמר אין המעות
שלי וזה הלה צמעות: הא. דקמני
הרי אלו שלו: **כבובא וכיתנא.**
גיגית מוטלת ופשתן לפניה דודאי
האי פשתן לאו מכובא נפל דאי מינה
נפל הוה משמירי צה והוא הדין לכיס
ולפניו מעות מהאי טעמא. והא
דקמני חייב צננא ופירי דעבדי
דשקרי ונפלי מיניה כולהו: הא
דקמני חייב דלמחזירי. ואיכא
למימר ה"ג דלמחזירי מיניה נפל:
והא דלא אשתייר. כיון דקמס צנא
יש לו אוגנין כפוליס לתוכו אי מתוכו
נפל הוה משמירי ציה דלמחזיר מעבדי
ליה: ה"ג הא והא דלא אשתייר ציה
מדי: הא דאיה ליה אוגנין. לאו
מיניה נפל דאי מיניה נפל הוה
משמירי ציה מיניה: ש"מ מנין הוי
סימן. דאי לאו הכי מאי סימן איכא:
מני זכור פירוס. דאין כאן מנין
(א) מאי סימניה מקום דכיון דלזכורין
הינוח הוה ויהיב סימנא במקום
פלוגי הנחתים: **מני זכורי פירוס.**
סימני מנין (א). דהוי מדחי ליה לא הא
תפשוט ולא הא תפשוט: והא
שעשויין כמגדלין. לקמיה מפרש
ששלתן רחבין זה מזה ומניח מלמטה
את הרחב ועליו את הצניוני ועליון
הוא הקלר שצנלן כמגדל זה העשוי
היסוד רחב ומקלר ועולה וכי מנחי
הכי אלא דרך נפילה הוה אלא דרך
הינוח והיה דעמו לחורז ולטלן ושכח
הלך נוטל ומכריז וזה צא ונתן
סימן ואומר מגדלין היו עשויין: ג'
מטבעות. שאין דומות זו לזו
צרתן: **משלחפי שלחופי.** מקלסן
זו על חזירתה ומקלסן על גבי
קרקע: **חייב להכריז.** אלמא כי
האי גונא לאו דרך נפילה הוה:
של שלשה מלכים. קס"ד שלל
היו זכוריהם שוות שכל מלך כותב
שמו וזורתו על מטבע שלו: אי
דעשויין כמגדלין. שאין שוין צרתן
ומנחים כמו שפירשית: אפילו של
מלך אחד. שורת שלשתן שוות:
של מלך אחד קעין שלשה מלכים.

הגהות הב"ח
(א) גב' טעמי מנחי:
(ב) רש"י ד"ה מני
זכור וכו' ובאוי סימניה:
(ג) ד"ה מני זכורי וכו'
מנין הוא דהוי:
הגהות הגר"א
[א] גב' רב פפא וכו'.
י"ב הרמב"ם פסק כמלוה
אוקומתא דר"פ אצל ל"ח
השמיטה. והר"ש ו"טור
פסקו גם לר"י: [ב] שם
ואיכא הא והא דלא
אשתייר בה מדי וליק
הא דלא' אוגנין. צננא
הא דלא' אוגנין צננא
ואיכא הא והא דלא
אוגנין וליק הא דמחזיר
אפיה לגבי פירי הא דלא
מחזיר אפיה לגבי פירי
כ"ל ויכ"י מרש"י ד"ה
והא כו' דקמס צנא כו'
אצל הר"ש גורס כגורסא
שלו וע"פ ודעבדי ריבוי
מנחי כו' רב ספ"ק ד"ה
[ג] שם א"ר חנינא כו'.
י"ב וי"פ הר"ש ו"פ
אצל הרמב"ם השמיטה
דק"י דר"ח ור' יומתן
פלוגי אלצה דר"י מגדלין
ופסק כ"י יומתן וע' ד"ף
(שמפרש הרמב"ם וע'
י"י: [ד] שם (פשוט מהא
חדא ד) אמר. אות ד'
ממלת דלמר ע"ג ג' מלות
שלפניו ומקלסן צנוליס
וי"ב הרמב"ם ל"ג לא אלא
גרס אמר ר"י כו' ויכול
לא אשתייר וחקר כ"ב ע'
כאן וע' הרמב"ם:

רבינו חננאל
מצא פירות בכלי או
כלי כמות שהוא וכו'
אמרי' נתנא להא דתני
רבנן מצא כלי ולפניו
פירות כיס ולפניו מעות
הרי אלו שלו. מקלסן
בכלי ומקלסן בקרקע
חייב להכריז ואם בא
ישראל ונתן סימניו בכלי
נוטל לו הפירות וכן
כל כניצא בהן. ודמינן
עלה הא דתניא מצא
דבר שאין בו סימן כד
דבר שיש בו סימן (א)
נוטל הדבר שיש בו
סימן וזה הלה חבד
שאיין בו סימן. ופירקין
הא והא בצנא ופיר
וכגון שנתור מן הפירות
בצנא ולא קשיא הא
דתני חייב להכריז דמשמע
שחזרו גם הפירות בצנא
דאית ליה אוגנים והן
כפופות לתוכה דאמרי'
הא צנא איתתפא דהני
פירי אישתפוק מן הצנא
והני פירי (דאישתפוק)
[דאשתייר] בגוה אוגנים
מנעום מלהשפך בחוק
(א) נראה אלו גרס בצנימא השני נוטל ומכריז וטל נטל הדבר וכו' ועי' בתוס' כאן ד"ה הא גירסא רבינו ופירוש.